

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 326/2022-19

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetího (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa obchodnej spoločnosti **SK Plombier, s. r. o.**, Žitavanská 668/23, Topoľčianky, IČO 46 241 957, zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Antalom, PhD., advokátska kancelária, Hlavná 13, Trnava, proti postupu Okresného súdu Nitra v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Cb 90/2017 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou z 22. februára 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), a to postupom všeobecného súdu v označenom konaní. Súčasne navrhuje, aby ústavný súd prikázal okresnému súdu konať v namietanom konaní bez zbytočných prietáhov a uložil okresnému súdu povinnosť zaplatiť mu finančné zadostučinenie 5 000 eur a napokon uložil okresnému súdu povinnosť nahradiť mu trovy právneho zastúpenia v sume 410,26 eur.

2. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uvádza, že od podania jeho žaloby v auguste 2017 súd jeden rok iba preposielal žalobu a podania strán sporu s výzvami na vyjadrenia k nim. Prvé pojednávanie sa konalo až 4. júna 2018 (na tomto pojednávaní bol vypočutý len štatutárny zástupca sťažovateľa, a to napriek tomu, že na pojednávaní bol prítomný i žalovaný a bolo možné vykonať jeho výsluch). Dňa 3. septembra 2018 sa uskutočnilo pojednávanie, na ktorom boli vykonané výsluchy žalovaného a štatutárneho zástupcu žalobcu. Ďalšie pojednávanie sa uskutočnilo 7. novembra 2018, pričom na ňom bol vypočutý žalovaný a svedok. Ďalší termín pojednávania bol stanovený na 28. január 2019 – na prednesenie záverečných rečí a oboznámenie sa s listinnými dôkazmi. I toto odročenie (rovnako ako odročenie pojednávania 4. júna 2018) považuje sťažovateľ za zbytočné, pretože boli splnené všetky podmienky na skončenie dokazovania. Zo zvukového záznamu z pojednávania by malo vyplývať, že právny zástupca sťažovateľa takýto postup požadoval a následne žiadal

o umožnenie prednesu záverečných rečí, napriek tomu však súd konanie opätovne odročil. Dňa 28. januára 2019 bolo uskutočnené pojednávanie, na ktorom právni zástupcovia strán sporu predniesli záverečné reči, ktoré predtým písomne na žiadosť sudcu zaslali do súdneho spisu. Napriek uvedenému (súd mal všetky vyjadrenia strán, písomnosti a záverečné reči v predstihu k dispozícii) bolo konanie znova odročené, a to na 22. február 2019; keď okresný súd vyhlásil rozsudok, voči ktorému obe strany podali odvolanie. Odvolací súd 2. februára 2021 rozsudok prvostupňového súdu zrušil, pretože nespĺňal nároky kladené na súdne rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Ďalšie pojednávanie 11. augusta 2021 bolo zrušené z dôvodov na strane zákonnej sudkyne. Dňa 20. septembra 2021 bolo vykonané pojednávanie, na ktorom bol vypočutý svedok a zo strany sťažovateľa boli doložené písomné doklady. Právny zástupca sťažovateľa žiadal, aby súd vyhlásil dokazovanie za skončené (toto vyplýva len zo zvukového záznamu, v zápisnici to uvedené nie je). Dňa 11. januára 2022 bolo vykonané pojednávanie, na ktorom bol vyhlásený rozsudok.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje tým, že k porušeniu jeho označených práv dochádza najmä celkovou dĺžkou konania, ktorá trvá takmer 5 rokov (4 roky a 6 mesiacov ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.). Bližšie dôvody sťažovateľa spočívajú v týchto skutočnostiach:

a) prvé pojednávanie v merite veci bolo vykonané až takmer po roku od podania žaloby (spolu je to iba 9 mesiacov a 6 dní, pozn.). Súd v období od júna 2018 až po február 2019 síce vykonal viacero pojednávaní, avšak viaceré z nich boli nadbytočné, keďže súd ani zd'aleka nepostupoval hospodárne čím ignoroval § 157 ods. 1 CSP;

b) obdobie trvania odvolacieho konania možno pripočítať na vrub okresnému súdu, keďže prvotný rozsudok bol odvolacím súdom zrušený ako nesprávny a nedostatočne odôvodnený;

c) po zrušení pôvodného rozsudku súdu trvalo ďalší rok, aby vo veci rozhodol, a to napriek tomu, že vo veci bolo vykonané len jedno pojednávanie, keďže pojednávanie konané 11. januára 2022 treba považovať za také, na ktorom bol vyhlásený iba rozsudok. Do podania ústavnej sťažnosti rozsudok nebol právnenému zástupcovi sťažovateľa doručený, čo je v rozpore s § 223 ods. 3 CSP. Napriek vyhlásenému (stále nevypracovanému) rozsudku konanie ani zd'aleka nie je skončené, keďže protistranou bolo avizované podanie odvolania;

d) okresný súd nemôže zdôvodňovať zdĺhavosť konania zložitou veci. Pokiaľ ide o dôkaznú situáciu, boli vypočutí dvaja svedkovia a na preukázanie tvrdení sťažovateľa boli zdokladované ním vynaložené náklady (predložil faktúry, pokladničné bločky a čestné vyhlásenia svedkov, ktorí sa nemohli dostaviť na pojednávanie). Protistrana skutkovo v podstate nedokazovala nič. V žiadnom prípade teda nemožno hovoriť o skutkovej zložitosti veci. A pokiaľ ide o právnu zložitosť veci, tak celé právne posúdenie, ktoré mal súd vykonať, predstavovalo len posúdenie trojstranovej zmluvy o investičnej spolupráci a vyhodnotenie primeranosti zmluvnej pokuty v nej dojednanej;

e) na prejednanie veci by bez problémov postačovalo vykonať 2 pojednávania (na prvom výsluch strán a na druhom by sa vykonali navrhnuté dôkazy).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde), a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Ústavný súd si na tento účel vyžiadal súdny spis v spore sťažovateľa proti pôvodne žalovanému (██████████) o zaplatenie sumy 33 360 eur s príslušenstvom; v priebehu odvolacieho konania však žalovaný zomrel v decembri 2019, preto Krajský súd v Nitre súd po skončení dedičského konania vedeného pod sp. zn. 12 D 202/2019 rozhodol uznesením č. k. 15 Cob 71/2019 z 10. novembra 2020 o pokračovaní v konaní s právnym nástupcom žalovaného, maloletým ██████████, ██████████, konateľ za neho bude jeho matka ██████████, ██████████, č. l. 326 až 329 v spise, pozn.).

6. Zo zistení ústavného súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľa vyplýva záver, že ústavnú sťažnosť smerujúcu proti postupu okresného súdu v napadnutom konaní treba považovať nateraz za zjavne neopodstatnenú. V pridelenej veci označený súd konal plynulo a úkony vykonával v pravidelných intervaloch. Dlhšia nečinnosť alebo pasivita tohto súdu nebola zistená a jediné, čo možno vytknúť okresnému súdu, je to, že jeho prvý rozsudok bol zrušený krajským súdom, v dôsledku čoho sa konanie predĺžilo. Tu je však potrebné uviesť, že rozsudok vydaný po roku a pol od začatia konania nebol zrušený pre nesplnenie nárokov kladených na súdne rozhodnutie, ako to uvádza sťažovateľ, ale z dôvodu, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal so všetkými návrhmi a dôkazmi vykonanými v konaní (pozri body 21, 25 a 26 uznesenia krajského súdu č. k. 15 Cob 71/2019 z 2. februára 2021).

7. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že nie každý zistený prieťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade, keď ústavný súd zistil, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prieťahy v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru, nevyslovil porušenie práva zaručeného v tomto článku ústavy a dohovoru (napr. II. ÚS 57/01, IV. ÚS 110/04), prípadne návrhu buď nevyhovet (napr. I. ÚS 11/00), alebo ho odmietol ako zjavne neopodstatnený (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011). Ústavný súd tiež viackrát vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05).

8. Ani podľa rozhodovacej praxe a judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy a zložitosti veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru (Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie ESLP z 3. 3. 2009, sťažnosť č. 16970/05; Obluk proti Slovenskej republike, rozsudok z ESLP z 20. 6. 2006, č. 69484/01, body 62 a 63).

9. Z procesných úkonov okresného súdu v bode 1, ako aj zistení ústavného súdu zo súdneho spisu je na prvý pohľad zrejmé, že počas konania okresný súd konal. Ústavný súd nezistil žiadne obdobie nečinnosti okresného súdu, teda *prima facie* to znamená, že jeho postupom z tohto dôvodu nemohlo dochádzať k porušovaniu označených práv. Okresný súd nariadil vo veci pojednávania, na ktorých vykonal dokazovanie. Argumenty sťažovateľa v bode 3 písm. a) až e) nie sú a ani nemôžu byť takej ústavnoprávnej intenzity a charakteru, ktoré by mohli aj reálne zakladať porušenie označených práv sťažovateľa, keďže podľa zistenia ústavného súdu priebeh konania pred okresným súdom bol reálne bez prietahov. Hoci žalovaný podal odvolanie 17. marca 2022 proti druhému rozsudku okresného súdu, vzhľadom na povinnosť okresného súdu podľa § 390 CSP toto odvolanie nepredĺži konanie pred porušovateľom. Taktiež ani okolnosti odročenia pojednávania 11. augusta 2021 z objektívnych dôvodov pre zdravotné dôvody sudkyne, resp. zrušenie ďalšieho pojednávania 8. novembra 2021 pre karanténu sudkyne, ako aj expedovanie druhého rozsudku v predĺženej zákonnej lehote (11 dní po uplynutí zákonnej lehoty na písomné vyhotovenie vyhláseného rozsudku) a následné jeho doručenie 23. februára 2022 právnenému zástupcovi sťažovateľa (deň po podaní ústavnej sťažnosti) nespôsobili neospravedlnené zbytočné prietahy v konaní, ktoré dosahujú ústavný rozmer a základ.

9. *Obiter dictum* ústavný súd považuje v závere uviesť, že množstvo protichodných tvrdení strán sporu, ako aj odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov v tomto konaní navyše nesignalizujú, že ide o právne i skutkovo jednoduchú vec, ako sa to snaží prezentovať sťažovateľ.

10. Na tomto skutkovom základe ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol už po jej predbežnom prerokovaní ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu